

Στά Ίχνη τῶν Ἀγίων

Γράμμα από τόν οὐρανό

Όταν θέλουμε νά μάθουμε νέα από ἕνα ἀγαπητό μας πρόσωπο πού βρίσκεται μακριά τί κάνουμε, παιδιά; ... Ναί, παίρνουμε τηλέφωνο ἢ στέλνουμε email. Ὑπάρχει κι ἕνας ἀκόμη τρόπος νά ἐπικοινωνήσουμε μαζί του: νά τοῦ στείλουμε μέ τό ταχυδρομεῖο ἕνα γράμμα (*δείχνουμε ἕναν ταχυδρομικό φάκελο*).

Παλιότερα πού δέν ὑπῆρχαν τά σύγχρονα μέσα, γινόταν μεγάλη χαρά στό σπίτι, ὅταν ἔφτανε ἕνα γράμμα. Τό ἄνοιγαν ἀμέσως γιά νά τό διαβάσουν! Τό ἴδιο δέν θά κάνατε κι ἐσεῖς, παιδιά;

Κι ὅμως, ὑπάρχει ἕνα πολύ ἀγαπητό μας πρόσωπο πού μᾶς ἔχει στείλει ἕνα γράμμα, ὡστόσο ἀρκετοί ἀπό μᾶς δέν τό ἔχουμε κᾶν ἀνοίξει. Νά! Τό στέλνει σήμερα κι ἐδῶ στό κατηχητικό μας. (*Εμφανίζουμε ἕνα μεγάλο κλειστό φάκελο μέσα στόν ὁποῖο βρίσκεται μία Ἁγία Γραφή ἢ μία Καινή Διαθήκη. Στό ὄνομα τοῦ παραλήπτη εἶναι γραμμένο τό συγκεκριμένο κατηχητικό*).

Ποιό νά εἶναι ἄραγε τό πολῦτιμο αὐτό γράμμα καί ποιός μᾶς τό στέλνει; Θά μᾶς βοηθήσει νά τό καταλάβουμε ἢ ἱστορία πού θά σᾶς διηγηθῶ. (*Ο κατηχητής/ἡ κατηχήτρια μπορεῖ νά ἐπιλέξει μία ἀπό τίς διηγήσεις πού ἀκολουθοῦν*).

A. Από τό συναζάρι

Θά σās αναφέρω ένα περιστατικό από τή ζωή του Μεγάλου Ἀντωνίου, πού εἶναι ένας από τους πιό γνωστούς αγίους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος ἔζησε στήν Αἴγυπτο 300 περίπου χρόνια μετά τή γέννηση του Χριστου. Οἱ γονεῖς του του ἄφησαν μιὰ μεγάλη περιουσία, ὅταν ἀκόμη ἐκεῖνος ἦταν νέος. Ὁ Ἀντώνιος ὅμως δέν θαμπώθηκε ἀπό τά πολλά χρήματα καί τήν περιουσία πού ἀπέκτησε. Βρῆκε έναν σπουδαιότερο θησαυρό κι αὐτόν κράτησε σέ ὅλη τή ζωή του. **Ποίος ἦταν αὐτός ὁ θησαυρός; Ὁ Χριστός καί ἡ Ἁγία Του Γραφή.**

Μιά μέρα, λοιπόν, πού ἄκουσε μέ προσοχή στήν ἐκκλησία τά λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τά λόγια του Εὐαγγελίου, συγκλονίστηκε! Πῆρε μιὰ ἥρωική ἀπόφαση: **νά μοιράσει ὅλη τήν περιουσία του σούς φτωχοὺς καί πονεμένους** καί ὁ ἴδιος **νά ζήσει ἀπλά καί φτωχικά στήν ἔρημο ὡς ἀσκητής**, δηλαδή ὡς μοναχός.

Πράγματι, ἔζησε ὅλα τά ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του στήν ἔρημο μέ πολλή προσευχή, νηστεία καί σκληρό ἀγώνα ἐναντίον του κακοῦ καί τῆς ἀμαρτίας. Ἡ ψυχὴ του ἀγίασε. Ἔγινε τόσο γνωστός γιά τήν ἀγιότητά του, πού ἡ φήμη του ἔφτασε μέχρι τήν ἄκρη τῆς Αἰγύπτου. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔρχονταν κοντά του γιά νά τόν γνωρίσουν καί ν' ἀκούσουν τά φωτισμένα λόγια ἀπό τό στόμα του. Ἀρκετοὶ ἀπό αὐτούς θέλησαν νά γίνουν μαθητές του στό «σχολεῖο» -θά λέγαμε- τῆς ἐρήμου, δηλαδή νά γίνουν μοναχοί. Ἔτσι σιγά-σιγά συγκεντρώθηκε μιὰ μεγάλη ὁμάδα ἀπό μοναχοὺς πού προσπαθοῦσαν κοντά του νά μαθητεύσουν στήν ἀρετὴ καί στήν προσευχή.

Γρήγορα ἡ φήμη του Μεγάλου Ἀντωνίου ξεπέρασε τά ὅρια τῆς Αἰγύπτου κι ἔφτασε χιλιόμετρα μακριά, ὡς τήν πρωτεύουσα του ἀπεραντοῦ τότε βασιλείου, τήν Κωνσταντινούπολη. Ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκρά-

τορας, **ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος**, ἐντυπωσιάστηκε ὅταν πληροφορήθηκε γιά τή ζωή καί τά πνευματικά κατορθώματα τοῦ Ἀντωνίου. Σκέφτηκε, λοιπόν, νά τοῦ στείλει ἕνα γράμμα -μιά ἐπιστολή, ὅπως ὀνομαζόταν τότε- γιά νά τοῦ ἐκφράσει τόν θαυμασμό του.

Πράγματι, τό γράμμα τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἔφτασε μέ ταχυδρόμο ὡς τήν ἔρημο τῆς Αἰγύπτου, ὡς τό μέρος ὅπου μόναζε ὁ Μέγας Ἀντώνιος καί ἡ συνοδία του. Ὄταν οἱ μαθητές του ἄκουσαν ὅτι τό γράμμα τό στέλνει ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος, ἐνθουσιάστηκαν. Ἐτρεξαν ἀμέσως νά τό παραδώσουν στόν Ἀντώνιο.

- Ἄγιε πάτερ, τοῦ φώναζαν χαρούμενοι. Ὁ αὐτοκράτορας σοῦ κάνει τήν τιμή καί σοῦ στέλνει αὐτήν ἐδῶ τήν ἐπιστολή, αὐτό τό γράμμα!

Ἡ χαρά τους ὅμως ἔγινε ἐκπληξη, ὅταν εἶδαν τόν Μέγα Ἀντώνιο νά ἀφήνει τό γράμμα στήν ἄκρη, χωρίς νά τό ἀνοίξει. Παραξενεύτηκαν οἱ μαθητές του. Τέτοια τιμή -γράμμα ἀπό τόν αὐτοκράτορα- σπάνια γινόταν σέ ἀπλούς ἀνθρώπους. Καί τώρα ὁ δάσκαλός τους ἔτσι νά ἀδιαφορεῖ;

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος, σάν νά μή συνέβη τίποτε, συνέχισε τή διδασκαλία πού ἔκανε ἐκείνη τήν ὥρα στούς μοναχούς. Ἐκεῖνοι τόν ἄκουγαν, ἀλλά τούς ἔτρωγε ἡ ἀνυπομονησία καί ἡ περιέργεια. Πότε, ἄραγε, θά ἀνοίξει ὁ δάσκαλός τους τό γράμμα; Τί νά γράφει μέσα; Μήπως τό ξέχασε; ἀναρωτήθηκαν. Κι ἐπειδή ἡ ὥρα περνοῦσε, ἕνας ἀπό τούς μαθητές σκέφτηκε νά τοῦ τό ὑπενθυμίσει:

- Ἄγιε πάτερ, τοῦ εἶπε διστακτικά, νά σᾶς θυμίσω ὅτι ὁ αὐτοκράτορας σᾶς ἔστειλε αὐτό ἐδῶ τό γράμμα. Δέν θά τό διαβάσουμε;

Καί τότε ὁ Μέγας Ἀντώνιος ἀπάντησε:

- Χαρήκατε τόσο πολύ, ἐπειδή ἕνας ἀνθρώπος, ἔσω καί βασιλιάς, μᾶς ἔστειλε ἕνα γράμμα. **Πόσο περισσότερο θά ἔπρεπε νά χαιρόμαστε πού ὁ οὐράνιος βασιλιάς, ὁ βασιλιάς ὅλου τοῦ κόσμου, ὁ Θεός, μᾶς ἔστειλε τό δικό Του γράμμα, τήν Ἁγία Γραφή!** Αὐτή νά λαχταρεῖτε νά διαβάζετε μέ ἀγάπη καί προσοχή!

B. 'Η ιστορία μας*

Βρισκόμαστε στην Αθήνα πριν από εξήντα περίπου χρόνια. Τότε η πατρίδα μας ήταν φτωχή και ελάχιστη φροντίδα υπήρχε για τα όρφανά ή τα άρρωστα παιδιά.

Στην Αθήνα, λοιπόν, σε ένα φτωχικό δωμάτιο, ζούσε ένα αγόρι, ο Νικόλας. Πολύ νωρίς είχε χάσει τους γονείς του κι έμεινε όρφανός. Για μοναδικό του στήριγμα είχε μία μακρινή θεία, ψυχρή όμως και αδιάφορη γυναίκα. Μά δέν ήταν μόνο φτωχός και όρφανός ο Νικόλας. Δυστυχώς σ' ένα ατύχημα είχε χτυπήσει τα πόδια του και δυσκολευόταν νά περπατήσει. Για νά βγάξει τό ψωμί του, έπλεκε καλάθια και τά πουλούσε.

Κάποια κρύα μέρα του χειμώνα πού τό χιόνι σκέπαζε τίς στέγες των σπιτιών και τό δωμάτιό του ήταν παγωμένο, ο Νικόλας σύρθηκε κουτσαίνοντας ως την εκκλησία, πού ήταν απέναντι από τό σπίτι του, και μπήκε μέσα στην αίθουσα του κατηχητικού. Πήγε εκεί, όχι για νά παρακολουθήσει -δέν γνώριζε ακόμη τί είναι τό κατηχητικό- αλλά για νά ζεσταθεί λιγάκι. 'Η αίθουσα ήταν γεμάτη από παιδιά. 'Ο Νικόλας δειλά - δειλά κάθισε σε μία γωνιά.

Καθώς περνούσε ή ώρα, όλο και περισσότερο πρόσεχε την ιστορία πού διηγούνταν ο κατηχητής. Τά λόγια πού άκουγε εμπαιναν μέσ στην καρδιά του και τή ζέσταιναν. Γύρισε στό σπίτι του χαρούμενος, γεμάτος όμορφες σκέψεις.

'Ο Νικόλας δέν ξέχασε ποτέ όσα άκουσε εκείνη την ήμέρα στό κατηχητικό. Στριφογύριζαν συνέχεια στό μυαλό του. 'Ο κατηχητής τούς είχε μιλήσει για την **Άγία Γραφή**. Την κρατούσε στά χέρια του και έλεγε πώς **ήταν τό βιβλίο του Θεού, τό γράμμα του Θεού**. Μία δυνατή επιθυμία γεννήθηκε στην καρδιά του Νικόλα: νά αποκτήσει κι αυτός μία Άγία Γραφή! Πόσα θά μάθαινε τότε για τόν Χριστό! Και πόσο όμορφα θά κυλούσαν οι μέρες του! Τόλμησε νά τό ζητήσει από τή θεία του, αλλά εκείνη τόν μάλωσε θυμωμένη.

Ἡ υἡγεία τοῦ Νικόλα στό μεταξύ χειροτέρεψε. Δέν μποροῦσε πιά νά περπατᾷ κι ἦταν συνεχῶς στό κρεβάτι. Κάποια μέρα τόν ἐπισκέφτηκε ὁ Γιάννης, ὁ μοναδικός του φίλος. Ὁρφανός κι αὐτός, δούλευε σέ μία βιοτεχνία. Εἶχε κερδίσει ἀρκετά χρήματα ὡς ἐκείνη τήν ἐβδομάδα ὁ Γιάννης καί ἦρθε νά δώσει λίγα καί στόν ἄρρωστο φίλο του. Ὁ Νικόλας ἀρνήθηκε στήν ἀρχή νά τά πάρει. Ὑστερα σκέφτηκε ὅτι θά μποροῦσε μ' αὐτά ν' ἀγοράσει μία Ἁγία Γραφή.

- Γιάννη, εἶπε στόν φίλο του, σ' εὐχαριστῶ πολύ! Δέν θέλω μέ τά χρήματα αὐτά νά μοῦ πάρεις γλυκά ἢ παιχνίδια, ἀλλά μία Ἁγία Γραφή. Τό θέλω πολύ!

- Ἁγία Γραφή; ρώτησε ὁ Γιάννης. Τί εἶναι αὐτό; Κανένα ἐκκλησιαστικό βιβλίο;

- Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι τό γράμμα τοῦ Θεοῦ, ἀπάντησε ὁ Νικόλας.

- Καλά, ἀφοῦ τό θέλεις τόσο πολύ, θά τρέξω νά σοῦ τό ἀγοράσω.

Μετά ἀπό μία ὥρα ὁ Γιάννης γύρισε χαρούμενος κρατώντας μία Ἁγία Γραφή. Ἡ χαρά τοῦ Νικόλα δέν περιγράφεται, σάν τήν κράτησε στά χέρια του. Τήν ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά του. Εὐχαρίστησε μέ ὅλη του τήν καρδιά καί τόν Θεό καί τόν φίλο του.

Τά πράγματα ἦρθαν ἔτσι ὥστε τά δύο παιδιά δέν ξανασυναντήθηκαν ἀπό τότε. Ἡ Ἁγία Γραφή ὅμως ἔγινε ὁ ἀχώριστος φίλος τοῦ ἄρρωστου Νικόλα. Τή διάβαζε κάθε μέρα καί μάλιστα μέ πολλή προσοχή. Στήν ἀρχή δέν καταλάβαινε πολλά πράγματα. Σιγά -σιγά ὅμως ὅλο καί πιά πολύ τόν γλύκαινε. Διψοῦσε νά μάθει γιά τόν Χριστό.

Καί πόσα δέν ἔμαθε! **Καθὼς ἔβλεπε μέσα στήν Ἁγία Γραφή τόν Χριστό νά σκορπᾷ σέ ὅλους ἀγάπη καί καλοσύνη, μία ἐπιθυμία κυριαρχοῦσε μέσα του: νά δείξει κι αὐτός τήν ἀγάπη του στόν Θεό καί στούς ἀνθρώπους.** Πῶς ὅμως; Πῶς; Αὐτός ἦταν φτωχός, ὀρφανός καί ἄρρωστος. Τί μποροῦσε νά κάνει; Προσευχήθηκε θερμά στόν Θεό νά τόν φωτίσει. Ὡσπου μιά μέρα πέρασε ἀπό τό μυαλό

του μία ιδέα.

Παρακάλεσε τή θεία του καί τοῦ ἔφερε κόλλες χαρτί. Τίς ἔκοψε σέ μικρά κομμάτια. Πάνω σ' αὐτά ἄρχισε νά γράφει σοφά λόγια ἀπό τήν Ἁγία Γραφή. Δίπλωνε κάθε χαρτάκι στά τέσσερα καί ἔγραφε ἀπ' ἔξω: «Σέ παρακαλῶ, διάβασέ το!» (δείχνουμε ἕνα). Καί τό ἔριχνε στόν δρόμο ἀπό τό παράθυρό του, πού ἦταν ἀκριβῶς δίπλα στό κρεβάτι του. Κάθε πρωί, λοιπόν, ἔριχνε τά πολύτιμα χαρτάκια. **Κι ἔτσι ὅπως ἔπεφταν, ἔμοιαζαν πράγματι σάν γράμματα τοῦ Θεοῦ ἀπό τόν οὐρανό!**

Πολλές φορές ἀναρωτήθηκε ὁ Νικόλας τί νά γίνονταν τά γραμματάκια του. Ἀρκετά παρέσερνε ὁ ἀέρας, μερικά τά ἔπαιρναν οἱ περαστικοί καί τά διάβαζαν ἀπό περιέργεια.

Κάποια μέρα ἀκούστηκαν στή σκάλα τοῦ σπιτιοῦ ἀνδρικά βήματα. Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου του ἀνοιξε καί ἐμφανίστηκε ἕνας καλοντυμένος κύριος.

- Ἐσύ εἶσαι, μικρέ μου, πού ρίχνεις αὐτά τά χαρτάκια μέ τά λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς; ρώτησε.

- Μάλιστα, κύριε, εἶπε ὁ Νικόλας. Μήπως ξέρετε ἂν τά διάβασε κανείς;

- Ξέρω τουλάχιστον ἕναν ἄνθρωπο. Κι αὐτός εἶμαι ἐγώ. Ἦρθα νά σέ εὐχαριστήσω, παιδί μου, γιά τό καλό πού μοῦ ἔκανες. Ἄν ἤξερες...

Συγκινημένος ὁ κύριος διηγήθηκε στόν Νικόλα τήν ἱστορία του:

- Ἐχω ἕνα μονάκριβο παιδί, πού πρὶν δύο ἐβδομάδες ἀρρώστησε βαριά. Κινδύνεψε νά πεθάνει. Μιά μέρα, ἐκεῖ πού περπατοῦσα στόν δρόμο λυπημένος κι ἀπελπισμένος, ἔχοντας συνεχῶς στή σκέψη μου τό ἄρρωστο παιδί μου, ἕνα ἀπό τά χαρτάκια σου ἔπεσε ἐπάνω μου. Τό πῆρα, τό διάβασα καί -τί νά σοῦ πῶ;- πολύ παρηγορήθηκα! Τά λόγια λές καί ἦταν γραμμένα εἰδικά γιά τήν περίπτωσή μου. Πῆρα κουράγιο καί δύναμη! Θέλησα νά μάθω ποιός ἦταν ὁ ἄγνωστος εὐεργέτης μου, πού μοῦ ἔκανε αὐτό τό μεγάλο καλό. Ἔτσι,

ἦρθα σήμερα στή γειτονιά σου καί πάλι. Ρώτησα τόν μανάβη πού εἶναι δίπλα σας κι ἐκεῖνος μοῦ φανέρωσε ὅτι ἐσύ εἶσαι πού στέλνεις τά γραμματάκια.

Στό σημεῖο αὐτό σταμάτησε ὁ ἄγνωστος καί ζήτησε ἀπ' τόν Νικόλα νά τοῦ μιλήσει γιά τή ζωή του. Ἀφοῦ ἄκουσε μέ συγκίνηση τήν ἱστορία του, εἶπε:

- Παιδί μου, ἐπειδή βλέπω πόσο δύσκολα περνᾶς ἐδῶ μέσα, ἄφησέ με νά κάνω κι ἐγώ ἕνα καλό. Θά σέ πάρω μαζί μου γιά νά σέ φροντίζω καί νά σέ προσέχω μαζί μέ τόν δικό μου γιό.

- Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε ὁ Νικόλας. Ἀλλά θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά μήν ἔρθω.

- Μά γιατί; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ κύριος.

- Θέλω νά μείνω ἐδῶ γιά νά συνεχίσω νά στέλνω τά γράμματα τοῦ Θεοῦ ἀπ' τό παράθυρό μου. Ποῦ ξέρετε; Μπορεῖ καί κάποια ἄλλη ψυχή νά ὠφεληθεῖ ὅπως ἐσεῖς.

Ὁ ἄγνωστος κύριος θαύμασε τόν Νικόλα. Τόν φίλησε πατρικά καί ἔφυγε. Φρόντισε ὅμως νά στείλει στόν Νικόλα ἀρκετά χρήματα γιά τίς ἀνάγκες του καί μία καλή νοσοκόμα, γιά νά τόν περιποιεῖται. Τοῦ ἔστειλε καί πολλά φύλλα χαρτιοῦ γιά τά γραμματάκια του.

Κι ὁ Νικόλας; Ὁ Νικόλας συνέχιζε νά στέλνει τά γράμματα τοῦ Θεοῦ ἀπό τό παράθυρό του. Εἶχε γίνει πιά γνωστός σ' ὅλη τή συνοικία. Ὅλοι τόν ἀγαποῦσαν. Τά παιδιά ἔρχονταν στό δωμάτιό του, γιά ν' ἀκούσουν τίς ἱστορίες πού τούς ἔλεγε ἀπ' τήν Ἁγία Γραφή. Εἶχε γίνει **ἕνας μικρός ἱεραπόστολος**.

Ἡ ὑγεία του ὅμως χειροτέρευε. Τήν ἡμέρα τῶν Θεοφανίων ἡ ψυχή τοῦ Νικόλα ἔφυγε γιά τόν οὐρανό. Λίγο πρίν πεθάνει, φρόντισε νά στείλει στόν παλιό του φίλο, τόν Γιάννη, τήν Ἁγία του Γραφή. Ὁ Γιάννης συγκινήθηκε μαθαίνοντας τήν ἱστορία τοῦ Νικόλα. Πῆρε τήν Ἁγία Γραφή κι ἄρχισε νά τή μελετᾷ καθημερινά. **Τήν ἀγάπησε τόσο πολύ, ὥστε καί ἡ δική του ζωή ἄλλαξε.** Ἀργότερα **ἔγινε ἱερέας** καί σέ ὅλους διηγοῦνταν τήν ἱστορία τοῦ Νικόλα.

Τό γράμμα του Θεού

Μήπως καταλάβατε τώρα, παιδιά, ποιο είναι τό γράμμα πού κρατῶ στά χέρια μου; (Δείχνουμε πάλι τόν κλειστό φάκελο).

Πολύ σωστά! **Ἡ Ἁγία Γραφή!** (Τή βγάζουμε ἀπό τόν φάκελο). Χωρίζεται σέ δύο μέρη: στήν **Παλαιά Διαθήκη** καί στήν **Καινή Διαθήκη** (τό δείχνουμε).

Καί ποιός μᾶς τή στέλνει;... Ναί, ὁ οὐράνιος πατέρας μας, ὁ Θεός. Φώτισε τούς προφήτες καί τούς ἀποστόλους γιά νά τή γράψουν μόνο καί μόνο γιά μᾶς: γιά τόν Γιάννη, τόν Γιῶργο, τή Μαρία, τήν Ἑλένη... **Εἶναι τό γράμμα πού στέλνει στόν καθένα μας.** Πῶς νά μήν τήν ἀγαποῦμε ὅπως τήν ἀγάπησε ὁ Νικόλας, πού τή μελετοῦσε προσεκτικά καί καθημερινά;

Δυστυχῶς οἱ πιά πολλοί ἄνθρωποι δέν γνωρίζουν τήν Ἁγία Γραφή. Ἐμεῖς ἀπό σήμερα ἄς πάρουμε μία ἀπόφαση: **νά ἀποκτήσουμε τή δική μας Ἁγία Γραφή.** Ὑπάρχει καί εἰκονογραφημένη (τή δείχνουμε). Ἀντί γιά ἄλλο δῶρο, ἄς ζητήσουμε φέτος ἀπό τούς γονεῖς μας μία εἰκονογραφημένη Ἁγία Γραφή. Εἶδατε ὁ Νικόλας πόση λαχτάρα εἶχε νά τήν ἀποκτήσει; Καί τά κατάφερε, παρότι ἦταν φτωχός.

Πρῶτα, λοιπόν, νά ἀποκτήσουμε τήν Ἁγία Γραφή, τή Βίβλο, ὅπως ἀλλιῶς τή λέμε. Καί, στή συνέχεια, **νά τή μελετοῦμε προσεκτικά κι ὅσο γίνεται πιά συχνά. Μακάρι νά τή μελετοῦμε καθημερινά! Νά τήν ἀγαπήσουμε,** ὅπως ὁ Νικόλας! Τότε αὐτή θά φωτίζει καί θά ὁμορφαίνει τή ζωή μας.

Θά σᾶς τραγουδήσω σήμερα τό σύνθημά μας, γιά νά τό μάθετε πιά εὐκόλα καί νά τό τραγουδάτε καί μόνοι σας ὅλη τήν ἐβδομάδα: (Προτεινόμενος ὕμνος: Ἀπολυτίκιο τοῦ Μ. Ἀντωνίου).

(Μουσική: «Κατηχητικό φωλιά...»)

Είναι τοῦ Θεοῦ τό γράμμα
ἡ Ἄγία μου Γραφή.
Κάθε μέρα τή διαβάζω
μέ χαρά καί προσοχή.

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνα Μ. Ἀντωνίου.
2. Τά βιβλία τῆς Ἄγίας Γραφῆς.
3. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
4. Ζωγραφιές.
5. Ἀπολυτίκιο Μ. Ἀντωνίου σέ ἀρχεῖο ἤχου.
6. Παιχνίδια: α) «Ταχυδρόμος»,
β) «Τό γράμμα πάει περίπατο...».

* **Ὑποσημείωση:** Ἡ ἱστορία εἶναι διασκευή ἀπό τό βιβλίο «Γράμματα ἀπ' τόν ουρανό», ἐκδόσεις «ΖΩΗ».